

[Viggo Starcke.]

skat, hvad man vil, men at den er arbejdervenlig, har jeg aldrig hørt nogen påstå, medens jeg har hørt mange påstå, at den er arbejderfjendtlig — det er derfor, den kaldes den lede tøjskat. Den lede tøjskat havde den virkning, at den på forhånd havde opslugt arbejdernes lønstigning fra situationen i foråret. Der skulle ligge en klar socialdemokratisk interesse i at afvikle denne skat.

Vort sjette forslag var forslaget om skattefrihed for overarbejde. Det vil fremkalde en større produktion, hvis man gør overarbejdet skattefrit, og det er produktionen, vi lever af. Selv den lille lempelse, som er blevet gennemført, men som kun gælder det første år, er jo i virkeligheden en indrømmelse af, at der er noget rigtigt i tanken.

Det syvende forslag var forslaget om et sikkert pengevæsen, idet ansvaret lægges over på nationalbanken, så at inflationen kan blive standset og dermed den fortsatte stigning i priserne, den fortsatte stigning i skatterne og den fortsatte stigning i den høje rente. . . . (Stats- og udenrigsministeren [H. C. Hansen]: Hvordan?) . . . Simpelt hen derved, at hvis nationalbanken får ansvaret, så medfører det, at den får en ret til at nægte finansministeren at overtrække sin konto, og det vil bl. a. nødvendiggøre en afvikling af statsfinansieringen af byggeriet, der er en af hovedårsagerne til, at der pumpes for megen kunstig købekraft ud. Det, vi skal nå til herhjemme, er en løsning af vore vanskeligheder ved at lave flere varer, ikke ved at lave flere penge.

Vort ottende forslag var forslaget om besparelser. Der har været talt så meget om det store forbrug. Så længe det er folks egne penge, de bruger, må det jo egentlig være en privatsag. Befolkningens forbrug er siden 1939 kun steget 8 pct., men det offentlige forbrug er i samme periode steget 600 pct.; derfor tillkommer det egentlig ikke lovgivningsmagten og de kommunale myndigheder at rette bebrej-

delser imod befolkningen, hvis forbrug kun er steget 8 pct., men det tillkommer egentlig befolkningen at rette bebrejdelser den anden vej.

Alle disse forslag er udtryk for en konstruktiv politik, en politik, som vil kunne hjælpe på disse vanskeligheder, som den højtærede statsminister jo ærligt og redeligt gav udtryk for at han ikke var i stand til at løse.

Jeg nævnedes pristalsfamilien. Det er lykkedes at fremskaffe oplysninger om, at en familie på mand, kone og 2 børn med en indtægt på 13 800 kr. af en skattepligtig indkomst på 9 800 kr. i alt betaler 4 426 kr. i skat, hvilket er 32 pct. af bruttoindtægten og 45 pct. af den skattepligtige indtægt.

Den højtærede statsminister nævnedes i sin tale noget om fremmed kapital. Vi er fra vor side stærkt interesserede i, at kapitalen så vidt muligt skabes i Danmark, og den kan kun skabes gennem opsparing og omdannelse til kapital gennem investering. Når der finder for lille en opsparing sted herhjemme, er forklaringen den, at tilliden til kronen er for lille. Denne mistillid er for så vidt berettiget efter de erfaringer, man har haft med den stadig stigende inflation og de gentagne kronedestruktioner. Men vi er tilhængere af fri kapitalbevægelse over grænserne og mener ikke, det er en statsopgave at kontrollere den — som den højtærede statsminister sagde: det må kun ske efter en konkret vurdering i hvert enkelt tilfælde. Vi tror på, at erhvervslivets folk helt anderledes er i stand til at vurdere dette end både regeringsmyndighederne og embedsmændene. Gennem statsfinansiering skabes der ikke mere kredit og ikke mere kapital end gennem det private erhvervsliv, fordi den kredit, som staten giver, og den kapital, som staten investerer og anvender, simpelt hen må drages væk fra det private erhvervsliv, og så anvendes den ofte uden et økonomisk ansvar og uden den saglige dygtighed, som er en nødvendig forudsætning for den rette brug deraf.